

ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΚΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΛΛΥΡΙΑΣ κ. ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗΝ ΕΝΘΡΟΝΙΣΕΩΣ ΑΥΤΟΥ

Λεύτε άπαντες οι του Κύκκου φιλόθεοι μονασταί ευφρανθήμεν τω πνεύματι. Ο Βασιλεύς γαρ των αιώνων, την αρετίν αμειβόμενος, την του Κύκκου Μονήν, την περίβλεπτον «επ' άκρων των ορέων και υπεράνω των βουνών -ως φησίν Ησαΐας- ύψωσε».

Σύμπας ο θεοφόρος χορός των του Κύκκου μοναχών επευφράνθητι, ότι η του Κύκκου Μονή, η περίπυστος, ο λειμών ο ευανθής του Πνεύματος, ως αείφωτος πυρσός ευσεβείας τοις εν τω κόσμω σήμερον προβάλλεται.

Εξ ουρανίων Μονών οι απ' αιώνος πάντες εν αυτή σποκκότες και οι κτίτορες Ησαΐας και Αλέξιος αῦλως προσέληθετε μίνι, επαγαλλόμενοι, ότι ιδε Κύριος εξ ουρανού, ως εϋσπλαγχνος επί την άμπελον ταύτην την ευκκληματούσαν και εις Μητρόπολιν ανύψωσεν.

Όθεν ευφήμω στόματι γεραίρομεν την Μητέρα του Θεού ομοῦ και τον Δομήτορα. Χαίρε, Θεογεννήτορ Παντάνασσα των ουρανών υψηλοτέρα, του Κύκκου η αντίληψις και προστασία βεβαία. Μην αντανέλης την αρωγήν σου απ' ημών, Θεόνυμφε Μητέρα, ότι τη ση προστασία προστρέχομεν εν νυκτί και ημέρα. Πληρωθήτω το στόμα μου αιnéσεως, Κύριε, όπως μνησίω την δόξαν σου, όλην την ημέραν την μεγαλοπρέπειάν σου.

Δόξα τη ση προνοία, αγαθέ. Δόξα τη ση χριστότητι. Δόξα τω προς ημάς σου ευσπλάγχνω βουλήματι.

Μακαριώτατε,

Εξοχώτατε κ. Πρόεδρε της Βουλής, Σεβάσμιοι εν Χριστώ Αδελφοί, Ευσεβές Πρεσβυτέριον,

Αρχηγοί και εκπρόσωποι των Πολιτικών Κομμάτων,

Εξοχώτατε κ. Πρέσβυ της Μητρός Πατρίδος,

Έντιμοι κ.κ. Υπουργοί, Βουλευταί, Δήμαρχοι και Κοινοτάρχαι,

Κύριε Αρχηγέ του Αστυνομικού Σώματος Κύπρου,

Κύριε Αρχηγέ της Εθνικής Φρουράς,

Κύριε Διοικητά της ΕΛ.ΔΥ.Κ.,

Άρχοντες περισπούδαστοι του ευσεβούς ημών λαού,

Δαέ του Θεού περιούσιε και γηαπημένε,

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά και περιπόθητα,

Την συννεφία του χειμώνα διαδέχθηκε η άνοιξη. Την Μεγάλη Παρασκευή διαδέχθηκε η Ανάσταση. Και τις μαύρες ώρες του ανέμου και του ζόφου και του κλύδωνος της Εκκλησίας μας διαδέχθηκε η νηνεμία, η γαλήνη, η ηρεμία, και το ουράνιο τόξο

Ιδιαίτερη εντύπωση προκάλεσε η από στίβους απαγγελία και ο μεστός νοημάτων ενθρονιστήριος λόγος του.

-εулoγία των ουρανών- πάμφωτο την περικοσμηί.

Οι πληγές, τις οποίες άνοιξε η πρόσφατη δεινή κρίση της Εκκλησίας μας, επουλώνονται.

Ο ερεθισμός των πνευμάτων, που συνετάραξε την Κυπριακή Εκκλησία και τη συνείδηση του ευσεβούς λαού μας, κατέπαυσε.

Ο δαιμονικός εγωισμός ενταφιάστηκε, και η αείποτε κλονιζόμενη, αλλά ουδέποτε καταβαλλόμενη, Εκκλησία μας επανευρίσκει τον εύδιο λιμένα της, προς χαρά και αγαλλίαση του Χριστεπωνύμου πληρώματος, αλλά και προς απογοήτευση των πολεμίων της, οι οποίοι επιχαιρόντες «εκρότησαν χείρας εκ χαιρεκακίας», πιστεύσαντες ότι η Εκκλησία και το κύρος της Ιεραρχίας της επιλήθησαν θανάσιμα.

Σήμερα, υπό το ελπιδοφόρο φως της προοπτικής της αύριον, όλοι οι Ιεράρχες με επικεφαλής τον Προκαθήμενό μας, εν πνεύματι αδελφικής αγάπης και αμοιβαίας συγχωρήσεως επανακαταρτίζουμε την ενότητά μας, υποσχόμενοι να μην ξανακυλήσουμε ποτέ στο δρόμο της διχόνοιας, γιατί ο λαός μας δεν μπορεί να αντέξει άλλους διχασμούς και αντιπαλότητες. Και η υπόσχεσή μας αυτή ας θεωρηθεί ως η πλέον έμπρακτη συγγνώμη μας για το σκανδαλισμό του λαού μας, που όλοι μας προκαλέσαμε.

Όλοι οι Ιεράρχες, «τα μεν οπίσω επιλανθανόμε-

νοι, τοις δε έμπροσθεν επεκτεινόμενοι» (Φίλιπ. γ' 13), κατά την προτροπή του Αποστόλου Παύλου, διαλεγόμεθα εν αγάπη προς αλλήλους για την κανονική εκκλησιαστική αναδιοργάνωση και αναδόμηση προς το συμφέρον του ευσεβούς πληρώματος της Εκκλησίας μας. Διαλεγόμεθα εν αγάπη προς αλλήλους, για να ισχυροποιήσουμε με τη συναντίληψη και την ομοψυχία μας τη φωνή της Εκκλησίας στα δρώμενα της εποχής μας, για να δώσουμε εν μέσω του κόσμου νέα μαρτυρία του Σταυρού και της Αναστά-

σεως του Κυρίου.

Επιβάλλεται σήμερα, όπως και σε κάθε εποχή, η Εκκλησία μας ενωμένη να έχει επάρκεια και ορμή και δυναμισμό, για να είναι σε θέση να φρουρεί, αλλά και να επαυξάνει, το θησαυρό της πνευματικής διαθήκης, την οποία από τον Κύριο παρέλαβε.

Μέσα στα πλαίσια αυτά η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας μας, προς μείζονα του Χριστεπωνύμου πληρώματος ωφέλεια, συνέστησε νέες Μητροπόλεις και Επισκοπές. Συνέστησε δε και αυτοτελή Μητρόπολη επωνυμωμένη «Ιερά Μητρόπολη Κύκκου και Τηλλυρίας», με έδρα την Ιερά Μονή Κύκκου και κατά τόπο ποιμαντική αρμοδιότητα τις γεινιάζουσες προς την Μονή Κοινοότητες και κοινότητες της περιοχής Τηλλυρίας.

Ουσιαστικά η Ιερά Σύνοδος προήγαγε σε Μητρόπολη την Ιερά, Βασιλική και Σταυροπηγιακή Μονή Κύκκου, το οχυρό τούτο της ψυχής και του πνεύματος, που προσπαθεί πάντοτε με αναπεταμένες τις πνευματικές της κεραιές να συλλαμβάνει την Ορθόδοξη σκέψη στις σύγχρονες διαστάσεις της και να αναπτύσσει το έργο της σ' όλη την κλίμακα του Ευαγγελίου, ως θεωρητικής και πρακτικής ζωής.

Η μητροπολιτική αξία, που προσδίδεται σήμερα στην ιστορική του Κύκκου Μονή, είναι κατάκτηση της μακράωνης ιστορίας της και του ένδοξου πα-

ρελθόντος της, αλλά και της συνεχώς καταβαλλόμενης σήμερα δημιουργικής προσπάθειάς της να απαντήσει αποδοτικότερα στη θεία της κλήση και να ανταποκριθεί πληρέστερα στην κοινωνική και εθνική της αποστολή.

Φιλόχριστη ομήγυρη,

Πολυμερώς και πολυτρόπως, ευεργετηθέντες μέχρι σήμερα από τον ευεργέτη πάντων των ανθρώπων τριαδικό Θεό και από την Αγία Του Εκκλησία, αίνο και δοξολογία αναπέμπουμε προς το υπερύμνητο άγιο όνομά Του, γιατί και πάλιν επέβλεψε επί την ταπεινώσή μου και ετύχαμε και τούτου του θείου ελέους, να ανυψώσει τη μετριότητά μου στο ύψος του μητροπολιτικού αξιώματος προς διαθέρμανση καρδιών και σωτηρία ψυχών, υπέρ των οποίων ο Θεάνθρωπος απέθανε.

Ενώ μέχρι σήμερα με την ποιμαντορική μας αδυναμία επομαινάμε το του Κυρίου θεοσεβές μοναχικό ποίμνιο της μοναστικής Αδελφότητας της Τροφού Ιεράς Μονής Κύκκου, εγκαρδίως φιλούντες αυτό και υπ' αυτού αντιφιλούμενοι, η μεγάλη βουλή και πρόνοια του Θεού με την ευμενή ψήφο της Ιεράς Συνόδου και την κοινή και ομόφωνη εκλογή κλήρου και λαού με καλεί να κλίνω εκ νέου τον αυχένα και να ανέβω εκ τρίτου τις βαθμίδες του ιστορικού τούτου θρόνου και να αναλάβω τη διαποίμανση της άρτι συσταθείσης νέας Μητροπόλεως Κύκκου και Τηλλυρίας.

Ομολογούμε, και δεν αποκρύπτουμε, ότι δέος και φόβος συνέχει την ψυχή μας, αναμετρώντας το

ύψος της νέας διακονίας και την ανεπάρκεια των ημετέρων σωματικών και πνευματικών δυνάμεων, αλλά ουδόλως ξεχνώ την προειδοποίηση του Κυρίου ότι «ο θεις την χείρα επ' άροτρον και στρέφων εις τα οπίσω ουκ εύθετός εστιν εις την βασιλείαν του Θεού».

Τα αγκάθια και οι σταυροί δεν μας αποθαρρύνουν, γιατί πειστική και παρήγορη πάντοτε θα ηχεί στα ότα μου η φωνή του Κυρίου: «Μη ταρασσεσθω υμών η καρδιά, μηδέ δειλιάτω» (Ιωάν. ιδ' 27). Με τη χάρη του Παναγίου και τελεταρχικού πνεύματος, του τα ασθενή θεραπεύοντος και τα ελλείποντα πανσόφως και ακαταλήπτως αναπληρούντος, αναλαμβάνουμε με σθένος τους οίακες της αριγενούς Μητροπόλεως Κύκκου και Τηλλυρίας, και διαβεβαίωση δίνουμε ότι πάσαν θα καταβάλουμε προσπάθεια για πιστή και αφωσιωμένη διακονία.

«Μικρόν ποίμνιον» αναμένει την μέριμνα και φροντίδα μας, όμως δεν αγνοούμε τους λόγους του Κυρίου στο κατά Λουκάν Ευαγγέλιο: «Μη φοβού το μικρόν ποίμνιον, ότι ευδόκησεν ο Πατήρ υμών δούναι υμίν την βασιλείαν». Προς το ολίγο και το μικρό αποκαλύφθηκαν κατά την Πεντηκοστή τα μεγαλεία του Θεού. Το ολίγο και το μικρό γίνεται απειράριθμο στα χέρια του Θεού. Ο μόνος πολύς και ο μόνος μέγας είναι Εκείνος, ο επέκεινα πάσης αριθμολογίας, ο τα πάντα δυνάμενος Χριστός. Η δύναμη του Πνεύματος δεν είναι με τα μεγάλα μεγέθη των αριθμών. Ο ίδιος ο Κύριος διαβεβαιώνει στο κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο: «Ου γαρ εισι δύο ή τρεις συνηγμένοι εις το εμόν όνομα, εκεί ειμι εν μέσω αυτών» (Ματθ. ιη' 20). Πολύ περισσότερο όταν πλείονες των δύο η τριών είναι συνηγμένοι στο όνομά Του, τότε είναι Εκείνος παρών, εμπνέων, ελέγχων, οδηγών, και κατευθύνων όλους προς πλήρωση του αγίου θελήματός Του. Την εν χρόνω ιστορία την γράφει ο άχρονος Θεός.

Ο ενθρονισμένος Μητροπολίτης καταθέτει ενώπιον του ποιμνίου του τα όράματα και τους προβληματισμούς του.

Εγκαινιάζοντας σήμερα την εν μέσω υμών ταπεινή ποιμαντορία μας, δεν προτιθέμεθα να επεκτείνουμε το λόγο σε έκθεση λεπτομερειών του προγράμματος, το οποίο θα ακολουθήσουμε. Γιατί, όπως πολύ σωστά λέχθηκε, για τους ποιμένες ένα πρόγραμμα υπάρχει, το αιώνιο πρόγραμμα της Εκκλησίας, το οποίον από της Πεντηκοστής παρέλαβε. Το πρόγραμμα αυτό της εν Χριστώ σωτηρίας θα ακολουθήσουμε και εμείς, ορθοτομούντες το λόγο της αλήθειας, όπως τον παρέλαβε, τον διαφύλαξε, τον διατύπωσε, τον ερμήνευσε, και τον βιώνει η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Ορθόδοξη Εκκλησία, τηρούντες συγχρόνως και τις ιερές παραδόσεις και τα εκκλησιαστικά θέσμιμα, όχι όμως σαν απλοί φύλακες κάποιου μουσειακού θησαυρού, γιατί ο θησαυρός της ορθοδόξου πίστεως και παραδόσεώς μας δεν είναι στατική αξία, αλλά θεία αξία δυναμική. Η Εκκλησία δεν είναι ένας νεκρός κανόνας πίστεως και βίου. Όπως και ο Κύριός της, δεν είναι παρελθόν. Είναι πάντοτε παρόν. Είναι Εκκλησία, πορευομένη μέσα στο χρόνο. Είναι Σώμα Χριστού, το αναστημένο, το ζωντανό, το άφθαρτο Σώμα Χριστού, παρόν και κινούμενο μέσα στον κόσμο της φθοράς και του θανάτου, ανάσταση και ζωή και αφθαρσία χαριζόμενο. Η μεγάλη απειλή της Εκκλησίας είναι, όταν αυτή καταφεύγει στην κινδυνώδη ασφάλεια της στατικότητας, και αρνείται να επανέλθει στο υπέρω της Πεντηκοστής, στην ανανέωση, στην ανασύνταξη, στην αναδιάρθρωση, στην αναδιοργάνωση και ομαλή λειτουργία του Σώματός της.

Κατά τον ιερό Χρυσόστομο: «*Η Εκκλησία ουδέποτε γηρά, αεί δε ακμάζει*». Για να είναι όμως ακμάζουσα η Εκκλησία, οφείλει, χωρίς να παύσει να είναι Σώμα Χριστού και κοινωνία θεώσεως, να παρακολουθεί με στοργή την επικαιρότητα της στιγμής και να χρησιμοποιεί τις εκάστοτε εκφάνσεις του πολιτισμού και του κοινωνικού βίου ως «οστράκινα σκεύη», στα οποία θα εμβάλει τον ουράνιο θησαυρό. Γιατί ο ίδιος ο Χριστός είπε: «*ουδείς βάλλει οίνον νέον εις ασκούς παλαιούς... αλλά οίνον νέον εις ασκούς καινούς βλητέον*» (Μαρκ. 2,22).

Μέσα σ' αυτή την προοπτική θα ερμηνεύω, με έργα και όχι με λόγια, τις εντολές του Χριστού και τα παραγγέλματα του Ευαγγελίου, και θα εργάζομαι για τον εν Χριστώ καταρτισμό του εμπιστευθέντος σ' εμέ ποιμνίου.

Αίροντας το σταυρό ως λάβαρο θριάμβου, θα κηρύττω Χριστό «*Εσταυρωμένον και Αναστάντα, Θεού δύναμιν και Θεού σοφίαν*», ενώ παράλληλα θα είναι η προσπάθειά μου για την κοινωνικοποίηση του Ευαγγελίου. Με θέρμη, δηλαδή, αποστολική θα φέρνω αναλλοίωτο το Ευαγγελικό μήνυμα μέσα στη σημερινή ερειπωμένη από αξίες, αρχές και ιδανικά κοινωνία, με σύγχρονους όμως τρόπους μεταφοράς και μετάδοσής του, και, εμπνευσμένος από το φως της πατερικής παράδοσης θα προσαρμόζω το ποιμαντικό μου έργο στις πνευματικές αναζητήσεις της σύγχρονης εποχής και με σοβαρότητα και υπευθυνότητα θα ερευνώ και θα κατανοώ τα προβλήματα του σημερινού εγκοσμιοκρατούμενου ανθρώπου.

Οι νέοι και τα προβλήματά τους (ναρκωτικά, ειτζ, ανεργία, βία, έγκλημα, ψυχαγωγία) θα είναι στις προτεραιότητές μου.

Η τρίτη ηλικία, οι πάσχοντες, οι αναξιπαθούντες, η οικογένεια, και δη η πολύτεκνη, η παιδεία, η ιστορία, οι θεσμοί, το δημογραφικό πρόβλημα, οι αιρέσεις, η προστασία του περιβάλλοντος, η ιστοπεδωτική παγκοσμιοποίηση, η κρίση του Πολιτισμού μας, οι μετανάστες, η άρση των φυλετικών διακρίσεων, το εθνικό μας πρόβλημα και άλλα θα αποτελούν πεδίο δράσης της ποιμαντικής μας διακονίας.

Σ' όλα τα μεγάλα ζητήματα που απασχολούν το σημερινό άνθρωπο, τόσο στην προσωπική, οικογενειακή, κοινωνική και εθνική του διάσταση, όσο και μέσα στο διορθόδοξο, διαχριστιανικό και διεθνές περιβάλλον θα έχουμε υπεύθυνη γνώμη και θέσεις.

Το έργο μας, δηλαδή, θα είναι οργανικά ενταγμένο στο καθόλου έργο της Εκκλησίας μας, και η προσφορά μας (όχι η διαποιμάνσή μας) δεν θα περιορίζεται μόνο υπέρ των τέκνων της ίδιας ημών δικαιοδοσίας, αλλά θα είναι προσφορά υπέρ ολόκληρου του λαού μας. Άλλωστε μέσα στην Εκκλησία οι επί μέρους ποιμένες γνωρίζουμε ότι το ποιμνίο είναι άμππο ως του ενός Αρχιεπίσκοπου Χριστού Σώμα και κληρονομία.

Επειδή όμως, κατά ευτυχή συγκυρία, η σημερινή ημέρα εορτάζεται ως ημέρα της πολύτεκνης μάνας, δεν θα μπορούσα να προσπεράσω σιωπηλά το γε-

γονός αυτό. Από του Βήματος τούτου, διακρύνω ότι ουδέποτε θα γνωρίσω το δισταγμό και δεν θα ταλανιστώ από οποιοδήποτε σκεπτικισμό απέναντι στο ηθικό χρέος προς την τεκνογονούσα και τεκνοτροφούσα Κύπρια μάνα. Από του Βήματος τούτου διαβεβαιώνω, ότι έντονη θα είναι η παρουσία και συνεχής η αρωγή της Μητροπόλεως Κύκκου και Τηλλυρίας προς την Κύπρια μάνα, που σκόρπισε ζωή και αποκόμισε θάνατο, που με σπαραγμό ψυχής είδε τα τέκνα της να θυσιάζονται η ακόμη χειρότερο να αγνοούνται, αλλά μέσα στο θρήνο και το σπαραγμό της, σαν άλλη Σπαρτιάτισσα υψώνεται όρθια στη μεγαλωσύνη της και ακαταμάχητη στη δοκιμασία της, σύμβολο πίστεως, ελπίδας, αγώνα και δικαίωσης.

Κατά την ιερή, όμως, αυτή ώρα της Ενθρονίσεώς μου, αισθάνομαι την ανάγκη να στρέψω τη σκέψη μου και την καρδιά μου προς το προσφιλές λογικό ποιμνίο μου, τον ευαγρή κλήρο και το θεόλεκτο λαό, τις πολύτιμες ψυχές, που μου εμπιστεύθηκε ο Θεός.

Αγαπητοί συμπρεσβύτεροι,
Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Είχα την ευκαιρία να σας γνωρίσω από κοντά και αυτόπτης μάρτυρας να γίνω της θεοσεβείας και της αγάπης και της φιλοτιμίας σας. Από σήμερα όμως εισέρχομαι στο άχραντο μυστήριο της αγίας διακονίας των ψυχών σας. Από σήμερα θα είμαι ο νόμιμος και κανονικός ευαγγελικός ποιμένας και πατέρας πνευματικός όλων σας. Από σήμερα θα

αποτελείτε το αντικείμενο των προσευχών και της ποιμαντικής μου ευθύνης.

Ως αντίδωρο ταπεινό της δικής σας αγάπης θα αντιπροσφέρω πάντοτε τη διακονία μου, μη φειδόμενος κόπων και θυσιών. Ακλινής και ευθύβολος θα εκδηλώνεται η προσπάθειά μου να αναδειχθώ αντάξιος της εμπιστοσύνης σας, και ανύστακτη θα είναι η φροντίδα μου για την ηθική και πνευματική πρόδοό σας.

Προς εσάς τους άμεσους συνεργάτες μου, τους φιλόχριστους μοναχούς και ευλαβεστάτους κληρικούς απευθυνόμενοι, σας διαβεβαιώνουμε ότι στο πρόσωπό μου θα έχετε πάντοτε τον στοργικό Επίσκοπό σας, πρόθυμο σύμβουλο και οδηγό και παραμυθητή, αλλά και άγρυπνο επόπτη της ακριβούς και ιεροπρεπούς και ευόρκου εκπληρώσεως των ιερών καθηκόντων σας.

Προς το φιλόθεο λαό της Επαρχίας μας τούτο μόνο λέγομε, ότι στο πρόσωπό μου θα βρείτε αγάπη πατρική και ενδιαφέρον αληθινό και ανεξάντλητο για όλα τα προβλήματά σας.

Γνωρίζω ότι έχετε ανάγκη από την έμπρακτη αγάπη και όχι από την απραξία των λόγων και των υποσχέσεων και την κατά το Μέγα Βασίλειο «αδάπανον ευλάβειαν». Γι' αυτό και διαβεβαίωση δίνω ότι με άγρυπνο πάντοτε το λύχνο της ψυχής και της συνειδησής μου θα βιώνω την ποιμαντική μου δράση ως θυσιαστική αγάπη, και αθόρυβα θα εργάζομαι προς επούλωση της κοινωνικής δυστυχίας. Θα είμαι κοντά σας. Θα ακουμπώ πάνω στον

πόνο σας. Θα συμπορεύομαι μαζί σας και θα συμμερίζομαι τα προβλήματά σας, μέτοχος στις χαρές και στις θλίψεις σας. Έχοντας πάντοτε κατά νου τους λόγους του Αποστόλου Παύλου: «και εάν παραδώ το σώμα, ίνα καυθήσομαι, αγάπην δε μη έχων, ουδέν ωφελοῦμαι» θα ποιώ το έλεος προς τους πονεμένους, τους τεθλιμμένους, τους πάσχοντες και δυστυχημένους. Από την καρδιά μου ποτέ δεν θα λείψει ο άγιος άρτος της αγάπης. Ραψωδόν της αγάπης και της προς τον πλησίον βοήθειας θα καταστήσω τον εαυτό μου. Σαμαρείτης φιλόανθρωπος και όχι Λευίτης άσπλαχνος, θα είμαι. Γιατί η φιλανθρωπία είναι προέκταση και συμπλήρωση του πνευματικού έργου και της μυστηριακής διακονίας της Εκκλησίας, της Εκκλησίας που ως Σώμα Χριστού συνεχίζει το απολυτρωτικό έργο του Θεανθρώπου, ο οποίος «διήλθεν ευεργετών και ιώμενος πάντας», και οποίος μας άφησε ως διαθήκη τη διαβεβαίωσή του: «Εφ' όσον εποίησατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων εμοί εποίησατε».

Παράλληλα όμως προς τα εξυψωτικά χριστιανικά παλαίσματα είναι και τα εθνικά, γι' αυτό και πάντοτε θα ζω με το πάθος της αγωνίας του μαρτυρικού ποιμνίου μου και του λαού μας, και θα εργάζομαι για τη θεοφιλή και εθνωφελή δρομολόγηση της κατά Κύκκο και Τηλλυρία Εκκλησίας και κοινωνίας. Με ιερό ενθουσιασμό και δημιουργικό παλμό θα εργάζομαι για την ουρανοποιούσα νηική του Ευαγγελίου, αλλά και τα εκδαπανούμαι καθημερινά στον αγώνα για τα δίκαια του λαού μας. Γιατί πίστη στο Γολγοθά σημαίνει πίστη προς την Αλήθεια, και τη Δικαιοσύνη, και την Ελευθερία.

Δεν μας διαφεύγει το γεγονός, ότι το λογικό ποιμνίο μας, τόσο των κοινοτήτων της περιοχής Κύκκου, όσο και της μαρτυροστόλιστης Τηλλυρίας βιώνουν με τον πιο σκληρό τρόπο τα αποτελέσματα της τουρκικής εισβολής του 1974. Ιδιαίτερα η πολιορκημένη Τηλλυρία για τριάντα δύο τώρα χρόνια είναι μόνη με το Θεό και τον εαυτό της, αποκλεισμένη από τον υπόλοιπο κόσμο, αλλά σε πείσμα των καιρών και του παραλόγου της εποχής μας στέκεται ορθή στο χρέος της και δεν υποτάσσεται στην άθλια κατοχή. Οι Έλληνες της Τηλλυρίας, με την ασφυξία της πολιορκίας από τις κατοχικές δυνάμεις να περισφίγγει το λαιμό τους, παρμένουν όρθιοι και αλύγιστοι στη γη των πατέ-

ρων τους, την ποτισμένη με αίμα πρόων και ζυωμένη με δάκρυα και ιδρώτα, ευαγγελιζόμενοι «ως αστήρ εωθίνος εν μέσω νεφέλης» την έλευση του εθνικού μας λυτρωμού. Οι μαρτυρικοί Έλληνες της Τηλλυρίας «ελεύθεροι πολιορκημένοι» κατά κυριολεξία, παραμένουν στα χωριά τους αγέρωχοι και άφοβοι, στέλλοντας το μήνυμα στους εγκλωβισμένους αδελφούς μας της αιματοβαμμένης και σκλαβωμένης Καρπασίας να μη σκιάζονται στα σκόπη, γιατί «η λευτεριά, σαν της αυγής το φεγγοβόλο αστέρι της νύκτας το ξημέρωμα θα φέρει».

Ως Ιεράρχης, λοιπόν, της Ορθοδόξου Εκκλησίας, η οποία θεωρεί τον άνθρωπο ως την υπέρτατη αξία του κόσμου και τοποθετεί το βαθύτερο νόημα της ζωής του στην ελευθερία, ακατάβλητος θα είμαι αγωνιστής των ιστορικών δικαίων του λαού μας, και ενθουσιώδης εμψυχωτής, που θα αναφλογίζω τις καρδιές των ανθρώπων με το γνήσιο καμμό της ελευθερίας. Πάντοτε θα ενισχύω την ακαταμάχητη ενόπτια του λαού μας, και θα θερμαίνω την αποσταμένη ελπίδα του, και θα τονώνω την απόφασή του να μην υποταχθεί και να μην ενδώσει, μέχρι την τελική του δικαίωση. Μέχρι που να βγει από τη σκία θανάτου στο υπερήφανο φως της ελευθερίας. Μέχρι που να καρποφορήσουν οι προσπάθειες, που καταβάλλονται, για μια λύση στο εθνικό μας πρόβλημα δίκαιη, λειτουργική και βιώσιμη, που θα επανενώνει πραγματικά την Κύπρο σ' ένα ελεύθερο, ανεξάρτητο, ενιαίο και δημοκρατικό κράτος, μέσα στο οποίο Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι, Μαρωνίτες, Αρμένιοι και Λατίνοι θα ζούμε μαζί ειρηνικά και αδελφωμένα, μέσα σε συνθήκες ασφάλειας, ελευθερίας, ισότητας, ειρήνης και δικαιοσύνης, χωρίς κατοχικούς στρατούς, συρματοπλέγματα και εποίκους, και με κατοχυρωμένα τα ανθρώπινα δικαιώματα για όλους τους νόμιμους κατοίκους αυτού του τόπου.

Για τον κυπριακό ελληνισμό η κατεχόμενη γη του είναι η πανίερη εστία του, είναι μια διάσταση του εαυτού του, είναι υπόμνημα αείζωο της τρισχιλιετούς ιστορίας του, και αιμάσσει η ψυχή του από τη συνεχιζόμενη τουρκική κατοχή, γι' αυτό και, όσο το πολυαιώνιο δουλικό σκότος θα συνεχίζει να εξαπλώνεται από τις άλλότε λαμπρές, και τώρα εξοφωμένες, κορυφές του Πενταδακτύλου και να σκεπάζει, σαν μαύρος νεκρικός μανδύας, τα τουρκοπατημένα βόρεια εδάφη μας, θα αγωνίζεται μέσα από τους θεμιτούς δρόμους του διεθνούς δι-

καίου, και με άγρυπνο συναντιλήπτορα τον μόνο ανιδιοτελή και ομόψυχο συμπαραστάτη μας, την αιώνια Ελλάδα, για μια λύση, που θα εξασφαλίζει την επιβίωση της Κύπρου και τη συνοχή της ζωής της με την υπερτρισηχίλιετή ιστορία της.

Κανένα άλλο αγαθό δεν ποθεί με τόση σφοδρότητα ο Κυπριακός Ελληνισμός, όσο την επανένωση της πατρίδας μας και την ειρηνική συνύπαρξη και αρμονική συμβίωση με τους Τουρκοκύπριους συμπατριώτες μας. Η ειρηνική συνύπαρξη όμως και η αρμονική συμβίωση πρέπει να θεμελιώνονται πάνω στη δικαιοσύνη. Ο θρίαμβος της ειρήνης επιτυγχάνεται, όταν αυτή συγκαταβιώνει με

την ελευθερία, τη δικαιοσύνη, τα ανθρώπινα δικαιώματα και την αξιοπρέπεια του ανθρώπου.

Ειρηνική συνύπαρξη και αρμονική συμβίωση μέσα σε μια επανενωμένη, ελεύθερη και ανεξάρτητη Κύπρο, ναι. Συγκάτοικοι της ελευθερίας και της αγάπης, ναι. Αρνούμαστε όμως την εκποίηση της ιστορίας και του πολιτισμού μας. Αρνούμαστε να γίνουμε ένα παλιμψιστο της Ιστορίας.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία μας, που στη διαχρονική της πορεία επέκρινε με δριμύτητα τις φυλετικές, πολιτιστικές και θρησκευτικές διακρίσεις, και αγωνίστηκε να εμποδίσει τη διάβρωση των εθνών από το δηλητήριο του φανατισμού, του σοβινισμού, του ρατσισμού και της μισαλλοδοξίας, θα διατρεί πάντοτε διαύλους επικοινωνίας με τους

Τουρκοκύπριους συμπατριώτες μας, στην προσπάθεια να οικοδομήσουμε από κοινού μια ελεύθερη, ανεξάρτητη, ενωμένη και δημοκρατική πατρίδα, μέσα στην οποία θα εδραιώνονται οι κοινωνικές και ηθικές αξίες της αγάπης, της ειρήνης, της δικαιοσύνης, της ελευθερίας, της δημοκρατίας, της ισονομίας και ισοπολιτείας. Όσο όμως το ξίφος του Αττίλα θα είναι μπηγμένο στην καρδιά της Κύπρου, θα αντιστέκεται και θα μάχεται, θα μάχεται και θα αντιπαλαίει προς την αδικία, γιατί γνωρίζει ότι το δίκαιο δεν συμπνίγεται. Το δίκαιο σταυρώνεται, αλλά δεν πεθαίνει. Παραμένει αιώνια ζωντανό, και λάμπει ως ανάσταση και χαροποιό φως. «Δεν υπάρχουν τετελεσμένα γεγονότα», κατά το Βίκτωρα Ουγκώ, «δεν υπάρχει παρά το δίκαιο. Το δίκαιο είναι ακαταπόντιστο. Κύματα από γεγονότα περνούν από πάνω του, αλλά εκείνο αναδύεται», αποκτά δύναμη τεράστια, και αποτρέπει άδικες αποφάσεις και άνομα συμφέροντα.

Και νυν τον λόγο κατακλείοντες, πρώτον μεν δοξολογούμε εκ βαθέων τον Κύριο και Δομήτορα της Εκκλησίας Χριστό, τον ελεούτα με συνεχώς, δεύτερον δε ολόψυχες ευχαριστίες εκφράζουμε προς την Αυτού Μακαριότητα τον Αρχιεπίσκοπο Κύπρου κ.κ. Χρυσόστομο, ο οποίος ηγαθύνθη να τιμήσει τη μετριότητά μου με το μητροπολιτικό αξίωμα, και βαθύτατη αγάπη και τιμή προς αυτόν ανταποδίδουμε, διαβεβαιώνοντες

ότι αλληλέγγυοι συγκυρνηαίοι θα είμαστε σε κάθε εργώδη προσπάθειά του.

Θερμότερες ευχαριστίες εκφράζουμε και προς τους αγαπητούς εν Χριστώ αδελφούς Ιεράρχες και συλλειτουργούς για την εμπιστοσύνη, με την οποία με έχουν τιμήσει, ιδιαίτερα δε τον Πανιερώτατο Μητροπολίτη Μόρφου κ. Νεόφυτο για την παραχώρηση μέρους της θεοσώστου μητροπολιτικής περιφέρειάς του προς σύσταση της νέας Μητροπόλεως Κύκκου και Τηλλυρίας. Είψαν τα έτη αυτού και αυτών πολλά.

Από καρδίας ευχαριστούμε και τους Σεβασμιωτάτους εκπροσώπους, του θεοδόξαστου Πρωτόθρονου της Ορθοδοξίας Οικουμενικού Πατριαρχείου και των λοιπών Πατριαρχείων και Αυτοκεφάλων

Εκκλησιών, οι οποίοι λαμπρύνουν με την παρουσία τους την πανηγυρική αυτή τελετή.

Έμπλεοι τοιούτων αισθημάτων, ευχαριστούμε από καρδιάς και τους φιλόθεους ηγουμένους και τους λοιπούς κληρικούς και μοναχούς και τον περισσότερο του Κυρίου λαό για τη συμμετοχή τους στη χαρά αυτή και αγαλλίαση.

Ιδιαίτερες ευχαριστίες απευθύνουμε προς τον Πρόεδρο της Βουλής κ. Δημήτρη Χριστόφια και τους αρχηγούς η εκπροσώπους των Πολιτικών Κομμάτων, προς τους έντιμους Υπουργούς, Βουλευτές, Δημάρχους και Κοινοτάρχες, προς τον Πρόεδρο της Μητρος πατρίδος, προς τον Αρχηγό της Εθνικής Φρουράς, το Διοικητή της ΕΛ.ΔΥ.Κ., τον Αρχηγό της Αστυνομίας και προς όλες τις τεταγμένες αρχές και εξουσίες για την υψηλή παρουσία τους, η οποία προσδίδει ιδιαίτερη αίγλη και λαμπρότητα στην τερπνή και εύσημη αυτή γιορταστική ατμόσφαιρα.

Προς το φιλόχριστο και ευσεβές ποιμνίο μας εκδηλώνουμε τη βαθιά χαρά και συγκίνησή μας, ευχαριστούντες αυτό ολόψυχα για τις εκδηλώσεις τιμής και αγάπης προς το πρόσωπό μου, και ευχόμεστε το ιλαρό φως της ακοίμητης κανδήλας της Μεγαλόχαρης του Κύκκου Ελεούσας να φωτίζει την ψυχή του και να αιχμαλωτίζει και να κατευθύνει το νου του προς το θείο θέλημα του Μονογενοῦς Υιού Της.

Στιγμιότυπα από τα συγχαρητήρια του λαού.

Τέλος δε από της Μητροπολιτικής αυτής έδρας, τη μητροπολιτική χάρη και ευθύνη και εξουσία περιβεβλημένοι, διαβεβαιούμε τη χριστοφόρο Αδελφότητα της «μερτίς» Τροφού Ιεράς Μονής μου, τη μελιτοφόρο αυτή κυψέλη εργασίας, της οποίας από εικοσιτετραετίας προϊστάμεθα, ότι και πάλιν ως διάκονος θα την υπηρετούμε, και πάντες τους συμμαστές μου ως συνεργάτες και συναντιλήπτορες στο Γολγοθά του καθήκοντος και του ιστορικού χρέους θα τους θεωρούμε. Αν δε πολλά η ολίγα, εν γνώσει η εν αγνοία, επαίσαμε, την άφεση και συγχώρηση ζητούμε.

Σε «παροξυσμό αγάπης και καλών έργων» καλώ όλους τους συμμαστές μου, γιατί η αγάπη αποτελεί την ουσία του Θεού. Κατά τον Ευαγγελιστή Ιωάννη «ο Θεός αγάπη εστί, και ο μένων εν τη αγάπη εν τω Θεώ μένει και ο Θεός εν αυτώ» (Ιωάν. Α' 4, 16). Γι' αυτό και κατά τον Ντιστογιέφσκυ «κόλαση είναι το μαρτύριο του να μην αγαπά κανείς».

Απονέμοντες σ' όλο το ποιμνίο μας ολόθυμη την Αρχιερατική και πατρική ευλογία μας, ευχόμεθα πλούσια τα δωρήματα του Δοτήρος παντός αγαθού Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, του Οποίου «η χάρις και το άπειρον έλεος είψαν μετ' Αυτού».

